

Arrest

nr. 281 673 van 12 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 maart 2021 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2020 werd ingediend en op datum van 22.10.2020 werd geactualiseerd door :

K., A. (...) (R.R. xxxxxxxx)

Geboren te Lusashoh op X

Ook gekend als: G., A. (...)

Geboren op X

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 03.07.2018 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.11.2018 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan drie maanden voor de eerste en bijna vijf maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor bedreigingen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor bedreigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat hij vandaag nog steeds met ernstige problemen zou kampen, zowel fysisch als psychisch die voortkomen uit de traumatische ervaringen en fysieke mishandelingen die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben doorstaan. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die met gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op eventuele fysieke of psychische problemen. Het is aan verzoeker om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we nog op dat CGVS geen geloof hechtte aan het asielrelaas van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat hij op regelmatige wijze ambulante behandeld zou worden door een psychiater, dat hij medicatie zou nemen en dat hij in Armenië niet de nodige zorgen zou kunnen krijgen. Hij verwijst hiervoor naar de documenten voorgelegd bij zijn aanvraag 9ter d.d.16.05.2013. Echter, de aanvraag 9ter ingediend op 30.05.2013 werd onontvankelijk afgesloten op 22.07.2013 en ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04.03.2013. Verder merken op dat betrokkene de actualiteit van zijn medische problematiek niet kan aantonen door te verwijzen naar documenten die meer dan zes jaar oud zijn. De actualiteit van zijn medische problematiek wordt door betrokkene dus niet aangetoond en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel recent attest voorlegt en ook het administratief geen enkel attest bevat sinds zijn laatste aanvraag 9ter, ingediend op 30.05.2013. De bewering dat hij in Armenië niet de nodige zorgen zou kunnen ontvangen, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij er op wijst dat zijn ouders, zijn enige en belangrijkste familieleden, in België verblijven. Een terugkeer naar Armenië zou dan ook een schending

inhouden van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de ouders inderdaad op het Belgische grondgebied verblijven. Echter, zij beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 17.09.2019. Betrokkene kan er voor kiezen om samen met zijn ouders terug te keren naar Armenië. De bestaande gezinseenheid tussen betrokkene en zijn ouders blijft aldus behouden. De aanvraag 9bis van zijn ouders waarnaar betrokkene refereert werd reeds negatief afgesloten bij beslissing d. 13.02.2020. We merken bovendien op dat de band tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen" (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een twaalfstal getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/ Zwitserland, 22 EHRM 228 ; EHRM 26 juni 2014, 71398/12 M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken we nog op dat zijn arrest in zijn arrest 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, we merken op dat betrokkene reeds driemaal een bevel om het grondgebied te verlaten betekende, namelijk op 05.06.2013, op 04.03.2013 en op 03.02.2020. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder merken we op dat het administratief dossier geen bewijs bevat van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 12.11.2013 (negatieve woonstcontrole) tot 03.07.2018 (datum van zijn tweede asielaanvraag). In deze periode heeft betrokkene geen enkele

poging ondernomen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er geen enkele binding of relatie mee onderhouden heeft sinds zijn vertrek en dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden gelet op zijn lange afwezigheid. Betrokkene zou niet kunnen rekenen op steun van familie of vrienden daar omdat hij geen enkele familiale of vriendschappelijke relatie zou hebben in Armenië. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn zus nog steeds in Armenië woont en dat zijn ouders tot 2018 in Armenië verbleven. Momenteel verblijven zijn ouders illegaal op het Belgische grondgebied. Betrokkene kan aldus samen met zijn ouders terugkeren naar Armenië. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet opnieuw in regel kan stellen met de administratieve gebruikelijkheden in het land van herkomst. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom hij zich niet kan richten tot de Armeense ambassade te Brussel om via een eenvoudige contactname te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen bindingen meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafregister voorlegt en nog nooit in aanraking gekomen zou zijn met politie of gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier een vast adres zou hebben, dat hij hier sociaal verankerd zou zijn, dat hij zich hier volledig geïntegreerd en verankerd zou hebben, dat hij hier altijd een vast adres gehad zou hebben, dat hij onmiddellijk gestart zou zijn met volgen van Nederlandse lessen, dat hij thans de Nederlandse taal op voldoende wijze zou beheersen, dat hij op vrijwillige basis zou werken als keukenhulp, dat hij gekend zou zijn als een gemotiveerde werknemer, dat hij zijn uiterste best zou doen, dat hij in het bezit is van twee werkgeversverklaringen, dat hij dus voltijds aan de slag zou kunnen in de bouwsector, dat hij dus ook op economisch vlak zijn steentje zou kunnen bijdragen, dat hij dus met ten laste zou vallen van de overheid, dat hij enorm hard zijn best zou doen om het Nederlands perfect onder de knie te krijgen en zich hier volledig te integreren, dat hij dus niet bij de pakken zou blijven zitten, dat hij een aanwinst zou vormen voor onze maatschappij, dat hij de hem geboden kansen met beide handen aangegrepen zou hebben, dat hij nog nooit financiële steun zou hebben genoten, dat hij in staat zou zijn voor zichzelf te zorgen, dat hij zich hier op alle vlakken lokaal verankerd zou hebben, dat hij zich hier voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij zijn huurcontracten voorlegt evenals een verklaring inzake vrijwilligerswerk, verschillende getuigenverklaringen, enkele getuigschriften van Nederlandse taallessen, aanwezigheidsbewijzen van Nederlandse taallessen, een taal*oor attest, twee werkgeversverklaringen en een attest van niet steunverlening door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Verzoekers menen de volgende middelen in rechte te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis van de Vreemdelingenwet
Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel;
schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de
Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en
schending van de beginselen van behoorlijkbestuur: Zorgvuldigheidsplicht;

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel1. De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel2.

Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 27/10/2021 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België Verzoeker wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde :

FW: O.V.: (...)

N. B. (..) <BN(..)@ibz.fgov.be> 21 juni 2019 om 10:49

Aan: "f(..)@gmail.com" f(..)@gmail.com

Geachte

Een aanvraag 9bis indienen in het land van herkomst heeft geen enkele zin. Zoals u vast weet dient een aanvraag 9bis ingediend te worden wanneer betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevindt via de gemeente waar hij/zij verblijft anders wordt de aanvraag niet in overweging genomen.

Mvg

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,,R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoeker en de actuele toestand.

Verzoeker wenst op te merken dat de verwerende partij zelf diverse keren te kennen geeft in de bestreden beslissing dat verzoeker onderhavige aanvraag in het land van herkomst dient in te stellen (in casu aldus Armenië).

Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.³

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio aanvraag ab initio:

<https://diplomatie.belgium.be/nl/ambassades-en-consulaten>

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.⁴

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.⁵

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verzienschrift ab initio.

Verzoeker wees in de aanvraag inderdaad op, dat hij zijn aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is.

Verder wijst hij er inderdaad op dat hij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoeker zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen voor hem.

Er weze geaccentueerd dat er recentelijk zelfs twaalf personeelsleden van de Belgische ambassade in Moskou het land werden uitgezet.

"De FOD Buitenlandse Zaken betreurt die beslissing. "Dit besluit is volstrekt ongegrond. De personeelsleden voeren hun functie uit met respect voor het Verdrag van Wenen inzake diplomatieke relaties", klinkt het in een reactie. "Door deze beslissing verdwijnt twee derde van ons ambassadepersoneel in Rusland. Onze operationele capaciteiten verminderen, het diplomatieke isolement van Rusland wordt nog groter", aldus de FOD Buitenlandse Zaken."⁶

Verzoeker wijst expliciet op zijn beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoeker. Verzoeker heeft al jaren lang enkel recht op DMH. Verzoeker heeft geen enkele bron van inkomen in België genoten.

Verwerende partij stelt zelf dat verzoekers illegaal in het Rijk verbleven. De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk

waarom hij besluit dat de verzoekende partijen “geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.⁷

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig. Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk.

Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier. Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoeker.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.⁸

Verzoeker verblijft inmiddels al langer dan 10 jaar gedooft in het Rijk. Verzoeker werd zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied en bovendien verbleef hij ook gedurende een lange periode legaal in het Rijk in het kader van de procedures VIB en 9ter (zie AD).

De DVZ kan geen ononvankelijkheidsbeslissing nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 6 december 2017.⁹

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.¹⁰

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.¹¹

“De Amerikaanse parlamentsvoorzitter Nancy Pelosi heeft tijdens een bezoek aan Armenië de ‘illegale en dodelijke aanvallen door Azerbeidzjan op Armeens grondgebied’ veroordeeld. Azerbeidzjan noemt de beschuldigingen ‘ongefundeerd’ en ‘onaanvaardbaar’.”¹²

“100 doden bij nieuwe gevechten op de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan: dreiging van een nieuwe oorlog?

Vannacht is het opnieuw tot gevechten gekomen tussen Armenië en Azerbeidzjan in de Kaukasus. Er wordt gevreesd voor een nieuw treffen na de oorlog van twee jaar geleden. Voor Rusland, dat in die regio vrede stroepen heeft als buffer tussen die twee kampen, is dat erg vervelend net nu de oorlog in Oekraïne woedt.”¹³

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoeker eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

Niettegenstaande dat verzoeker deze onveilige situatie niet heeft gehanteerd in het verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag en kennisgeving gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.¹⁴

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St.,THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vv. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.¹⁵

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (cf. RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteits- of het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht, samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Waar de verzoekende partij een theoretisch betoog voert over het begrip “*buitengewone omstandigheden*” en stelt dat niet kan geëist worden dat een overmachtssituatie moet voorliggen, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zou verengd hebben tot een situatie van overmacht.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts dat er in haar land van herkomst – zijnde Armenië – geen Belgische diplomatieke post is om de aanvraag in te dienen en dat ze zich daarvoor zou moeten begeven naar Moskou.

2.8. Uit nazicht van de aanvraag tot regularisatie blijkt evenwel dat de verzoekende partij dit argument niet als buitengewone omstandigheid heeft vermeld in haar aanvraag. Zij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij dit uitdrukkelijk in haar aanvraag heeft aangegeven. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Het loutere feit voorts dat op de website van de FOD Buitenlandse Zaken vermeldt staat dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post is, maakt geenszins dat de verwerende partij dit element zou moeten betrekken in de beoordeling van de aanvraag nu, nogmaals, het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke elementen volgens haar haar verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. Hetzelfde kan gezegd worden over hetgeen zij voorts betoogt inzake de moeilijkheden om een visum te bekomen voor Rusland, haar beperkte financiële middelen en de vermindering van de operationele capaciteiten van de Belgische diplomatieke post in Rusland.

2.9. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat het gedogen van een onwettig verblijf een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en zij erop wijst dat zij al tien jaar gedoogd in het Rijk verblijft, wijst de Raad erop dat de verwerende partij de aangevoerde elementen van verblijf en integratie als volgt beoordeeld heeft: “*De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, we merken op dat betrokkene reeds driemaal een bevel om het grondgebied te verlaten betekende, namelijk op 05.06.2013, op 04.03.2013 en op 03.02.2020. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder merken we op dat het administratief dossier geen bewijs bevat van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 12.11.2013 (negatieve woonstcontrole) tot 03.07.2018 (datum van zijn tweede asielaanvraag). In deze periode heeft betrokkene geen enkele poging ondernomen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*” en: “*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier een vast adres zou hebben, dat hij hier sociaal verankerd zou zijn, dat hij zich hier volledig geïntegreerd en verankerd zou hebben, dat hij hier altijd een vast adres gehad zou hebben, dat hij onmiddellijk gestart zou zijn met volgen van Nederlandse lessen, dat hij thans de Nederlandse taal op voldoende wijze zou beheersen, dat hij op vrijwillige basis zou werken als keukenhulp, dat hij gekend zou zijn als een gemotiveerde werknemer, dat hij zijn uiterste best zou doen, dat hij in het bezit is van twee werkgeversverklaringen, dat hij dus voltijds aan de slag zou kunnen in de*

*bouwsector, dat hij dus ook op economisch vlak zijn steentje zou kunnen bijdrage, dat hij dus met ten laste zou vallen van de overheid, dat hij enorm hard zijn best zou doen om het Nederlands perfect onder de knie te krijgen en zich hier volledig te integreren, dat hij dus niet bij de pakken zou blijven zitten, dat hij een aanwinst zou vormen voor onze maatschappij, dat hij de hem geboden kansen met beide handen aangegrepen zou hebben, dat hij nog nooit financiële steun zou hebben genoten, dat hij in staat zou zijn voor zichzelf te zorgen, dat hij zich hier op alle vlakken lokaal verankerd zou hebben, dat hij zich hier voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij zijn huurcontracten voorlegt evenals een verklaring inzake vrijwilligerswerk, verschillende getuigenverklaringen, enkele getuigschriften van Nederlandse taallessen, aanwezigheidsbewijzen van Nederlandse taallessen, een taal*oor attest, twee werkgeversverklaringen en een attest van niet steunverlening door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden(RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geheel nalaat de vaststellingen omtrent haar argument dat zij “gedoogd” zou zijn geweest met concrete argumenten te weerleggen. Waar zij erop wijst dat zij gedurende bepaalde periodes ook legaal verbleven heeft in België, gaat zij er voorts aan voorbij dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat het verblijf in kader van verzoeken tot internationale bescherming slechts voorlopig werd toegestaan en verzoekende partij wist dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dergelijke vaststelling geldt eveneens voor de medische regularisatieaanvraag. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog, waar zij erop wijst dat zij al tien jaar in België verblijft, echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht dat de motieven van de bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk zijn en dat zij steun vinden in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf, dat steeds illegaal, minstens precair is geweest, en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

2.10. Verder blijkt geenszins dat de dienst vreemdelingenzaken een eerdere ongegrondheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft genomen. De Raad ziet de relevantie van de verwijzing daaromtrent in het verzoekschrift niet in.

2.11. Verzoekende partij betoogt voorts dat er een onveilige situatie heerst in Armenië, maar wederom moet de Raad vaststellen dat verzoekende partij dit element geenszins aangehaald heeft als reden waarom zij niet terug naar Armenië kan gaan om de aanvraag in te dienen. Het komt in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt geenszins aan de verwerende partij toe om te gaan gissen welke elementen in hoofde van verzoekende partij een omstandigheid zouden kunnen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Verder heeft de verwerende partij rekening gehouden met het wel in de aanvraag aangevoerde argument door verzoekende partij dat zij zich bedreigd voelt in Armenië: “*Betrokkene beweert dat hij vreest voor bedreigingen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor bedreigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. . Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn*

asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.” De Raad stelt vast dat verzoekende partij hiertegen niks concreets inbrengt. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer verzoekende partij het houdt op loutere beweringen, dit niet volstaat om aan te tonen dat zij werkelijk bedreigd wordt in het herkomstland.

2.12. Verder blijkt dat verzoekende partij op 24-jarige leeftijd en dus als volwassene naar België is gekomen in 2011. Haar verwijzing naar “*de keuze van de ouders*” is bijgevolg hoe dan ook niet dienstig.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER